

[Holger Eriksen.]

fundsskabt fortjeneste. Det gjaldt i alle tilfælde, hvor vurderingen var nogenlunde rigtig.

Man har imidlertid oplyst, og det er fremført adskillige gange i debatten i dag, at det ikke i alle tilfælde er således, og man har nævnt amter, hvor vurderingen har været af en sådan karakter, at den er klart i modstrid med den gældende lov. Det mest rystende eksempel er fremdraget af det ærede medlem hr. H. C. Toft, der i Jyllands-Posten har fortalt om en gård, hvis vurderingsværdi plus forbedringer var 74 000 kr., men som uden besætning, maskiner og inventar var solgt til 214 000 kr., hvoraf han skulle betale ca. 25 000 kr. i afgift, hvis loven havde været gældende. Men hvad er der i dette eksempel, der er rystende? Efter de nævnte tal har ejeren haft en fortjeneste på 140 000 kr., og sammenlignet med købsprisen har han sikkert bortset fra forbedringer haft en endnu større fortjeneste, idet han ellers ville have lagt købsprisen til grund for vurderingen. Betyder de 25 000 kr. da under disse forhold ret meget? Dertil kommer, at han i kraft af undervurdering måske i ejendomsskat, formueskat o. s. v. har sparet et meget betydeligt beløb årlig. Er der da noget at sige til, at han nu må betale et beløb for den forkerte vurdering, han i lang tid har lukreret af?

Man har rejst spørgsmålet, om de, der ved familiekøb har erhvervet deres ejendomme til en pris langt under ejendommens værdi, ikke også risikerer at blive ramt af loven, efter at de nye ændringsforslag er vedtaget, og denne påstand er i og for sig ikke blevet afkræftet, men dens rimelighed er blevet afvist med, at i så fald har vedkommende unddraget sig gaveafgift og måske formueskat, og derfor er det rimeligt, at han nu kommer til at betale lidt mere.

Jeg er helt enig i dette synspunkt. Men kan nøjagtig den samme betragtning ikke med fuld ret anvendes over for dem, der har nydt godt af den vitterligt forkerte vurdering? Jeg mener jo.

Var man endelig bange for den forkerte vurdering, kunne man have gået den vej, som vår foreslået anvendt i det før omtalte forslag om kapitalvindingskat, hvor man som grundlag brugte ikke den sidste vurdering, men derimod den kommende vur-

dering, hvorved man praktisk talt ville gennemtvinge en rigtig vurdering, idet de, der ville sælge, måtte kræve en rigtig vurdering og man jo ikke kunne have to forskellige slags vurderinger. Den næste vurdering står jo lige for døren, og når man kan vente med at lade lovforslaget træde i kraft til midten af juli, kunne man vel også have ventet med at lade det træde i kraft til efter denne vurdering, måske med indførelse af nogle særbestemmelser for den tid, der gik, inden den ny vurdering forelå.

Jeg beklager i høj grad, at man har forladt vurderingerne som grundlag for afgiftsberegningen, ikke alene fordi det lader nogle slippe, der burde betale, men endnu mere fordi man ved at anerkende, at vurderingsgrundlaget ikke er i orden, ligesom har givet de vurderingsmænd, der bevidst vurderer langt under handelsprisen, blå stempel.

Der udskrives til stat og kommune op imod 800 mill. kr. årlig i ejendomsskatter. Beløbet er så stort, at det forudsætter en retfærdig vurdering. Hvordan tror den højtærede finansminister det vil gå, når de vurderingsmænd, der ikke vil følge loven, nu har fået konstateret, at man aldeles ikke regner med, at deres vurderinger er rigtige, og hvad agter den samme minister at foretage sig for, at loven om vurdering af fast ejendom skal blive respekteret i den kommende tid? Der skal utvivlsomt mere til end blot nogle formaninger.

Det andet meget væsentlige, der sker ved vedtagelsen af ændringsforslagene, er, at man kun rammer en del og formentlig kun den mindste del af dem, der som følge af samfundets udvikling tager fortjenester på 800-1000 pct. hjem. De fleste af den slags ejendomme, der sælges, skal nok have været i ejerens besiddelse siden 1949, og det vil altså sige, at de simpelt hen bliver holdt udenfor og ikke kommer til at betale noget som helst.

Før jeg går nærmere ind herpå, vil jeg gerne fastslå, at man ved fast ejendom ikke behøver at tage det så nøje med konjunkturstigninger, idet man ikke af den grund kommer til at hindre værdifast opsparing eller forgrube sig på ejerens personlige opsparing, således som det er blevet påstået fra oppositionens side. Fast ejendom er nemlig, som jeg adskillige gange har haft